

Най-послѣ болѣстѣта достигнала и до царския дворецъ: разболѣла се царицата, майката на малката царкиня. Царьтъ много се наскърбилъ и свикалъ въ двореца всичкитѣ лѣкари. Но каквото и да правили докторитѣ, на болната все по-лошо и по-лошо ставало. Малката царкиня не се отдѣляла отъ своята майка . . . На третия день болната вече никого не познавала и лежела съ затворени очи.

— Майко, миличка майко, погледни ме! викала малката царкиня, но майка ѝ не можела да отвори очитѣ си. Малката царкиня „Чудо“ се уплашила и на прѣсти избѣгала въ съседната стая. Тамъ тя видѣла всичкитѣ лѣкари и всичкитѣ мждерци, които печално клатѣли глави и тжжно говорили:

— „Да, тя ще умре. Да я спасимъ е невъзможно!“

Царкинята избѣгала въ градината. Станало ѝ така мжчно, така тежко, че тя за пръвъ пжтъ горчиво заплакала и съ плачъ отишла въ дъното на градината. Спрѣла се при дървото съ златнитѣ ябълки. А сълзитѣ ѝ все се лѣбели отъ очитѣ ѝ.

— За какво ти тѣй горчиво плачешъ, царкиньо „Чудо“? — чула гласъ.

Момиченцето погледнало и видѣло на дървото мнничъкъ, гърбавъ човѣкъ съ дълги ржцѣ и съ голѣма бѣла брада: той седѣлъ като птица на клонетѣ между листата и тжжно гледалъ на нея.

— Кой си ти? — съ удивление попитала царкинята. — Какво правишъ тукъ!

— Азъ съмъ слуга на вълшебницата „Желание“ и пазя тази червена ябълка отъ птицитѣ! — отговорилъ гърбавиятъ човѣкъ.

Царкинята си вдигнала главата и видѣла една чудно-червена ябълка.

— За кого е тази ябълка? — попитала тя.